

De seiret ved Ordet

Av evangelist Miguel Curse, Peru

De har seiret over ham i kraft av Lammets blod og det ord de vitnet. Og de hadde ikke sitt liv kjært, like til døden.

Åp 12:11

drept og forfulgt, men «Guds ord hadde framgang». (Apg 6:7) «Men Guds ord hadde framgang og bredte seg stadig videre ut.» (Apg 12:24) «Slik hadde Herrens ord stor framgang og fikk makt.» (Apg 19:20)

Mist aldri motet!

Hvis du er blant dem som lever i et land uten religiøs forfølgelse, så glem ikke å be daglig for dem som lider for sin tro. «Husk på dem som er i fengsel, som om dere var fanger sammen med dem, likeså dem som blir mishandlet, for dere har jo selv et legeme!» (Heb 13:3)

Hvis du og din familie lever i et land der de kristne blir forfulgt og tilsidesatt, så fatt mot ved denne beretning om det som en gang hendte med de morderiske vikingene:

Gjennom århundreder invaderte og plyndret vikingene land etter land, de røvet folks eiendeler og drepte mange kristne. Men disse undertrykkere ble etter hvert selv overvunnet og forandret ved kraften av Det levende ord og den Ånd som kan forandre liv. Da vikingprinsen Harald i år 826 var på besøk hos en konge i Frankrike, fikk han høre Guds ord, det som snur opp ned på et liv,

Da Berlinmuren falt i 1990 antok mange i vesten at de kristnes kamp mot undertrykkende regimer var et tilbakelagt stadium. Men stadige rapporter fra Kina, Afrika og andre steder avslører en helt annen virkelighet. Mange steder på jorden blir de kristne fortsatt forfulgt, fengslet og drept for sin tro. Når de kristne ser sine eiendeler bli stjålet og brent og sine venner og familiemedlemmer bli drept, kan de bli fristet til å tro at alt er tapt.

Visst kan vår jordiske eiendom bli fullstendig ødelagt og vår familie og våre venner bli myrdet, men i motsetning til de jordiske riker, som oppstår og faller ved sverdet, så går Guds rike stadig fram ved Guds levende ord. Vi ser det helt fra apostlenes tid. De kristne ble

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Kydlandsvegen, 4360 Varhaug, tlf. 51 42 08 93.
E-post: magne.ekanger@c2i.net

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70
E-post: jesp@c2i.net

Faste medarbeidere i bladet:
Per Bergene Holm og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Peru.

Formann: Håvar Fjære, Goksjøruta
3220 Sandefjord, tlf. 33 11 08 31
E-post: hafja@online.no

Sekretær: Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland,
4360 Varhaug, tlf. 51 43 04 06
E-post: tskydland@yahoo.no
Bankgiro 3204 10 10222
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefredre.

Adr.: 3160 Stokke
tlf. 33 36 17 70, fax 33 36 17 71
Bankgiro 3000 16 68516
E-post: pbholm@online.no
Rektor: Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

det gode budskap om frelse ved Jesu Kristi kors. Etter å ha blitt døpt, reiste han hjem for å bli konge i Danmark, og hadde med seg en misjonær ved navn Ansgar. Gjennom Ansgars forkynnelse og undervisning i Guds ord, ble vikingene omvendt fra sine voldelige og hedeniske veier. På dette vis besvarte Gud de mange kristnes bønner om å bli fridd fra vikingene. Han ødela ikke vikingene med sverdet, men han vant dem fra djevelens herredømme ved Ordet.

I Kristus eier vi alltid Guds rike

Det betyr ingenting hvem som måtte sette seg opp imot deg eller forfölge deg. Fatt mot ved å se hvordan Gud, ved sitt frigjørende og levende ord, alltid har vernet om sitt folk. Likesom Ordet om korset og oppstandelsen forandret folkelivet for generasjoner siden, slik har hans levende ord enda kraft til å overvinne det onde. Et sverd kan kløyve en manns hjerte, men det aldri forandre hans sjel! Bare Guds ord kan gjøre denne forandring og omskape korsets fiender. «*Han er den som fridde oss ut av mørkets makt og satte oss over i sin elskede Sønns rike.*» (Kol 1:13)

Be for dem som lider under vold og forfølgelse! Gi din støtte til forkynnelsen og undervisningen av livets frigjørende og nyskapende ord. Når vi, ved Guds Ånd, blir overbevist om at «*verken høyde eller dybde eller noen annen skapning skal kunne skille oss fra Guds kjærlighet i Kristus Jesus, vår Herre*» (Rom 8:39), kan vi si som Luther og synge: «*Og tar de enn vårt liv, Gods, ære, barn og viv, La fare hen, la gå! Mer kan de ikke få. Guds rike vi beholder.*»

Fra spansk ved JE

Rettferdig for Gud

Fredrik Wisløff (1904–1986)

Å være rettferdig vil si å holde mål. Å være rettferdig for Gud vil si å bestå prøven når Gud måler våre liv med sin målestokk.

Guds krav til menneskene er fullkommenhet (Matt 5:48). Hvorledes kunne vel han – Gud – kreve noe mindre! Å være rettferdig vil derfor si å være fullkommen.

Men etter den målestokk kommer vi alle til kort. «Der finnes ikke en rettferdig, ikke en eneste.» (Rom 3:10)

Skal derfor noe menneske i det hele tatt bli frelst, må det skje i kraft av det uforskyldte. Og dette er det Skriften forbryr:

«Alle har syndet og står uten ære for Gud. Og de blir rettferdiggjort uforkyldt av hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus.» (Rom 3:23-24).

At Gud rettferdiggjør en synder vil si at Gud *frikjenner* ham, tross hans synd.

Ordet *rettferdiggjøre* er egentlig litt misvisende. Det får oss til å anta, at Gud

gjør oss rettferdige. Men faktisk gjøres der intet med synderen ved rettferdiggjørelsen. Det hele er en *domsakt*. Gud tar synderens sak frem og feller sin dom. Og dommen lyder: *Rettferdig!*

Hvilken underlig dom!

Å rettferdiggjøre vil si å *erklære rettferdig*.

Og dette erklærer den rettferdige, samme Gud om en *synder*.

«Han rettferdiggjør *den ugodelige*,» står det. (Rom 4:5) Det er som om Skriften har søkt et sterkt ord for til fulle å understreke det uforskyldte, – det guddommelige – for våre hjerter.

Den ugodelige synder, som tyr hen til Kristus (i tro), erklæres uten videre for å være rettferdig.

For en sådan synder *tilregnes Kristi rettferdighet*.

Den rettferdighet, som Kristus, vår stedfortreder, har ervervet med sitt liv, sin død og oppstandelse, blir synderens

Innholdsfortegnelse ~ Lov og Evangelium, oktober 2003:

De seiret ved Ordet. Av evangelist Miguel Curse, Peru	side 1
Rettferdig for Gud. Fredrik Wisløff (1904-1986)	side 3
Det er fullbrakt! Fritt etter talekassett av Fritz Larsen (1895-1968).....	side 5
Forførelser i endetiden. Fra boken <i>Jesus kommer</i> av Dag Risdal	side 8
Treldom. Av Søren Pederson (1852-1923)	side 11
Omvend dere, hver fra sin onde vei! Av Per Bergene Holm	side 15
Den sataniske nåde ropar fred og ingen fare! Av Gunnar Soppeland	side 18
Ikke plaster, men operasjon. Av Fredrik Wisløff (1904-1986)	side 19

eie. Den tilregnes synderen, som om den var hans. Ja, den blir ved troen hans.

Ved rettferdiggjørelsens domsavsigelse står synderen fullkommen ren for Gud. Hans liv er renset for hver plett.

Det er bibelsk riktig, når vi sier:

Synderen står for Gud, som om han aldri hadde syndet.

Forbannelsen over synderens liv er fjernet. For forbannelsen var syndeskilden. Og den er tatt bort. (Joh 1:29)

Det som intet arbeid, intet offer, ingen anger, ingen fyldestgjørelse eller betaling kunne bringe bort, – er nå med ett fjernet, idet synderen tyr inn til Kristus.

*Ble min iver aldri matt,
Gråt jeg både dag og natt,
Syndens pletter står dog der,
Kun i deg min frelse er.*

Rettferdiggjørelsen er *absolutt*.

Rettferdiggjørelsen er *momentan*.

Helliggjørelsen tar et langt livs kamp og blir dog aldri fullkommen. Rettferdiggjørelsen tar et øyeblikk, og dens virkning er total.

Rettferdiggjørelsen er begynnelsen til alt det, som siden skal skje i og med en kristen. Men alt det som siden skal skje, blir mangelfullt og stykkevis. Dette er fullkommen.

Og selv hos den, for hvem det lykkes best, blir rettferdiggjørelsen ikke et begynnerstadium, som han etterhånden forlater for å vokse sin vekst videre. Rettferdiggjørelsen er både utgangspunktet og målet. Den er det grunnlag for frelsen, som den kristne alltid må hvile i.

Den livets rettferdighet, som den kristne i helliggjørelsens kamp erverver seg, blir dog aldri frelsesgrunnen. Til frelse duger *kun* den tilregnede rettferdighet.

I den tilregnede rettferdighet ligger muligheten og kraften til helliggjørelsens kamp. Den som kjemper denne kamp ærligst, vil aller klarest erfare, hvor salig det er, at det er den *tilregnede* rettferdighet som gir ham rett til å stå for Gud. Etter avsluttet kamp vil han i døden dog kun stå som en synder, rettferdig gjort ved Kristi blod. Selv den beste kristen må klynge seg til evangeliet om det uforskyldte.

Synder, og dog rettferdig! Rettferdig og dog synder!

«Rettferdiggjørelsen ved tro alene» er ikke en læresetning, som en enkelt kirkeavdeling har laget til. «Den er,» – som Luther sier – «den artikkel, hvormed kirken står og faller.» Der er ingen annen vei til frelse, enn å rettferdiggjøres av tro uten lovgjerninger. Den, som tror seg å være en kristen på annet grunnlag, tar feil og er slett ingen kristen. Der hvor ikke rettferdiggjørelsen forkynnes ved tro alene, er der ingen bibelsk forkynELSE og heller ingen evangelisk kristen kirke.

Enhver som er rettferdig gjort, er blitt det av Guds nåde, kun ved troen.

Det er dypest sett sant, det som er sagt litt spøkefullt og tilspisset: «Enhver, som dør salig, dør som lutheraner.»

Rettferdiggjørelsen ved tro alene er evangeliet i evangeliet.

Den som ikke tror og forkynner denne sannhet, holder seg til «et annet evan-

gelium, skjønt der ikke finnes noe annet,» sier Paulus. (Gal 1:7)

Talen om denne rettferdiggjørelse er det som gjør det kristne budskap til det *glade* budskap, – til evangelium. Alt som ikke har sin grunn og kilde i det, er lov, ikke evangelium, og er av mennesker, ikke av Gud.

Rettferdiggjørelsen er det guddommeligste av alt guddommelig. På intet område kommer Guds innerste vesen slik til uttrykk som her. Rettferdiggjørelsen er Guds kjærlighet i praksis; i den feirer nåden sin triumf; for her råder den alene.

Rettferdiggjørelsen ved tro alene er alle synderes store *mulighet* og deres

eneste mulighet. Men den stiller også døren åpen for *alle*. Er det ved tro alene for Kristi skyld vi erklæres rettferdige, er det heller *ingen* som *ikke* kan bli rettferdig.

Ved rettferdiggjørelsen er nådens dør ikke bare stillet på klem; den står vidåpen, og adgangen er fri.

Rettferdiggjørelsen ved tro alene er det største under i alle frelseste menneskers liv. Der er intet et Guds barn mere beundrer og lovpriser. For denne Guds forunderlige nåde har frelst hans liv, fjernet hans synd og tatt forbannelsen bort. Ved den står han – synderen – fullkommen, ren og hellig for Gud

*Fra boken «Uforskyldt» av Fredrik Wisloff.
Trykt i København 1940. Fra dansk ved TÅ.*

Det er fullbrakt!

Fritt etter talekassett av Fritz Larsen (1895-1968)

Da Jesus hadde fått vineddiken, sa han: Det er fullbrakt! Og han bøyde sitt hode og oppgav sin ånd.

Joh 19:30

I Heb 13:8 står det: «Jesus Kristus er i går og i dag den samme, ja til evig tid.»

Det betyr at Jesus Kristus er Gud i går, i dag og til evig tid. Og Jesus i sin person, som den oppstandne frelser, lever mellom oss, samtidig med hvert menneske i hvert slektsledd. Og slik som han alltid er den samme Gud i sin person, i sin tjeneste og i sitt liv, så er

også det han utførte det samme i går, i dag og til evig tid.

Det er en stor gave for oss at det verk Jesus Kristus har utført, aldri skal foranдрес!

Vi har lest et vers sammen, og vi vil stanse for tre ord i dette verset: *Det er fullbrakt!*

På grunnspråket er det bare ett ord: *Tetelestai*. Det er fullbrakt. Det er verdens viktigste ord!

Det er ikke bare det at det er fullbrakt, det er mer enn det! Det skal vi se nærmere på.

Hele Jesu oppgave var å føre Guds plan med mennesket frem til en endelig avslutning. Ordet *fullende* betyr ikke det samme når et menneske gjør en ting ferdig, og din og min livsoppgave svinner dessuten vekk. Men Skriftens ord betyr: Å føre en sak til målet, så det er i orden, så det aldri mer skal gjøres om.

«Min mat er å gjøre hans vilje som har sendt meg, og å fullføre hans gjerning.» (Joh 4:34) Jesus skulle føre Guds sak med menneskeslekten frem til målet, inntil Gud setter punktum og sier: «Så er den sak i orden.» Og Jesus sier: «Jeg har herliggjort deg på jorden idet jeg har fullført den gjerning som du har gitt meg å gjøre.» (Joh 17:4)

Det med Jesus er ikke det samme som med et menneske. Her har vi å gjøre med et menneske som samtidig er Gud, slik at det som fullføres gjennom Jesus, det har Gud fullført til full trygghet for deg og meg.

Vi leser i Luk 18:31: «Se, vi går opp til Jerusalem, og alt det som er skrevet av profetene om Menneskesønnen, skal oppfylles.»

Nå er Jesus nær ved å føres frem til målet. For jødene var det knyttet forsoning til lidelser, – den som lider soner mens han lider.

Guds Lam ble gjort til synd for oss og skulle for alles blikk gjennom leve lidelsen slik at også jødene skulle fatte det som står i Heb 2:10: «gjennom lidelser å fullende deres frelses høvding.»

Jesus Kristus, Gud, måtte dø forbannelsens død på forbannelsens tre for vår forbannelses skyld.

Du skulle bøye ditt hode ogære Gud, han som døde for dine synder på forbannelsens tre til skam og spott.

Korsets tre

Korset er kalt forbannelsens tre. Med dette uttrykk forstod jødene to ting:

For det første en spiss pæl hvorpå man fester den som med sitt liv har gjort seg uverdig til å leve! For det andre det å lide døden under andres spott og skam under alle slags lidelser.

Ikke verdig til å leve, – det er ingen av oss som kan fatte hva forsoning er! Men Gud har sagt at ved Jesu Kristi død for oss er vår sak ført frem til det *fullbrakt* som betyr: At synden er dekket til, skaffet bort, fjernet og den skal aldri mer kommes i hu.

I 2Kor 5:19 leser vi at: «Gud i Kristus forlikte verden (kosmos) med seg selv, så han ikke tilregner dem deres overtredelser.»

Mer fritt kan du ikke få det, og hvis du ikke tar imot det så fritt, blir du aldri frelst! Og hvis du vil ha det på en annen måte, får du ikke tak i Guds frelse.

Det er bare ett sted du er frelst, og det er i Guds *fullbrakt*. Jesus har forlikt deg med Gud og Gud tilregner deg ikke dine overtredelser!

Og sitter du her med din byrde som er tung, så skal du vite at han sier til deg nå: «Denne din byrde har jeg fjernet fra deg og lagt på min Sønn. Vær så god! Du er fri!»

Evangeliet er ikke betinget av deg, det beror på Guds eget *fullbrakt*. Hans

verk er til å stole på. *Tetelestai: Det er fullbrakt!*

Ditt er fullbrakt!

Da den første norske predikant gjettet oss på Luthersk Missionsforenings Højskole i Hillerød, fikk jeg selv en eiendommelig opplevelse. Han talte ned i vår lille møtesal. Jeg var ikke med, jeg hadde en annen oppgave som jeg skulle passe, men jeg rev meg løs et par minutter og gikk ned. Jeg tenkte at jeg kanskje kunne fange et par ord som jeg kunne ta med meg. Jeg lukket døren litt på klem, og så sa han: «Og da ble Jesus ferdig med alt sitt det vil si: alt ditt!»

Takk sa jeg og lukket døren, og om det er noen som kan huske 100% av hva de har hørt av en prediken, så kan jeg huske den. Dette har fulgt meg hele livet, og har vært til stor velsignelse.

Alt er fullbyrdet for deg! Du kan være frimodig og trygg!

Dette *fullbrakt* er vår eneste billett til himmelen.

Dette er ikke lettkjøpt, ei heller for at vi skal leve lettkjøpt og overfladisk. Nei, når en får se inn i dette, skaper det den rette helliggjørelse. En vil ikke synde mot en slik Gud.

Hvordan komme inn i himmelen?

Vi leser om en røver som ble reddet, og når alt kommer til alt, så er vi røvere alle sammen. Det er ingen forskjell, sier Bibelen om oss.

Når det gjelder frelsen, så lyder det: «Hør. Så skal din sjel leve!»

«Se der Guds Lam som bærer!»

Denne Jesus Kristus, som er ved Fa-

derens høyre hånd, han er vår evige yppersteprest som alltid treder frem for oss!

For alle verdens mennesker er det fullbrakt! Jesus sier til ditt hjerte: «Jeg har ført det alt sammen frem til fullkommenhet og hver den som tror på meg skal eie alt det jeg har vunnet til dem.»

Bare Jesus kan gi deg et liv i fred og rettferdighet. På alle felter i ditt liv gjelder hans *fullbrakt*. Ved Faderens høyre hånd har du din beste venn, din yppersteprest, og han er i går og i dag den samme, ja til evig tid.

*Rart skal det bli når den dag
får begynne,
Hvis jeg til døden blir tro,
Når jeg for evig skal slippe å synde
Og i Guds himmel få bo,
Når jeg for tronen med kronen
skal prange
den jeg skal få av Guds hånd.
Da jeg ei mer skal være så bange
at det var svik i min ånd.*

*En gang skal endes mitt kors
og min trengsel,
Når jeg av verden går ut.
Sjelen forløses fra legemets fengsel
Og får gå hjem til sin Gud.
Thi jeg i troen på Ordet tør håpe
Skjønt jeg ei føler og ser,
At jeg i Kristus blir frelst blott av nåde,
Kjære hva vil jeg da mer?*

Utskrift fra talekassett. Bearbeidet og tilrettelagt av Olaf Klavenæs og Jon Espeland.

Forførelser i endetiden

Fra boken *Jesus kommer* av Dag Risdal

Det som er et uhyggelig trekk i endetiden er at det skal oppstå åndsbevegelser som drar oppmerksomheten bort fra Bibelens lære om Jesus (Guds sønn) som frelser. Mye tyder på at slike åndsretninger skal få betydelig tiltrekning på menneskeheten mot avslutningen.

Vi tar med et avsnitt fra 1Joh 4:1-3 om dette: «Mine kjære! Tro ikke enhver ånd, men prøv åndene om de er av Gud! For mange falske profeter er gått ut i verden. På dette skal dere kjenne Guds Ånd: hver ånd som bekjänner at Jesus er Kristus, kommet i kjød, er av Gud, og hver ånd som ikke bekjänner Jesus, er ikke av Gud. Dette er Antikristens ånd, som dere har hørt skal komme. Og den er allerede nå i verden.»

Som eksempel kan nevnes en ny åndsbevegelse – med opprinnelse i USA – men som gjør seg stadig mer gjeldende også i de nordiske land. Den går under betegnelsen «*Willow Creek*». Det er et typisk trekk ved vår tid at det nesten hele tiden oppstår nye åndsbevegelser som skal overgå de tidligere i tiltrekning. Men som regel blir de nye bevegelsene stadig mer *lovisk* og *moderne*. Dette står i motsetning til hva *Ordet* spør etter: «Så sa Herren: Stå på veien og se til. Spør etter de gamle stier. Spør hvor veien går til det

gode, og vandre på den! Så skal dere finne hvile for deres sjeler. Men de sa: Vi vil ikke vandre på den.» (Jer 6:16)

Vi hadde i sin tid en åndsbevegelse innen Norden, som – *åndshistorisk sett* – har betydd mye til fornyelse, velsignelse og samvittighetenes frigjøring, nemlig arven etter C. O. Rosenius (1816-68). Mye ville vært vunnet av åndelig velsignelse innen vårt nordiske land om vi hadde tatt vare på arven etter våre åndelige fedre!

«Men Ånden sier med klare ord at i kommende tider skal noen falle fra troen og holde seg til forførende ånder og demoners lærdommer. Det skjer ved hykleri av falske lærere, som er brennemerket i sin egen samvittighet.» (1Tim 4:1-2)

Starten til Willow Creek går tilbake til 1975, da pastor Bill Hybels ønsket å prøve nye metoder for at hans kirke kunne nå lengre ut. Hans idé var at man skulle søke å *tilfredsstille* det behovet og de ønsker som den ikke-kirkelige delen av folket hadde. Dette var i Chicago-området i USA. Og som en beskrev den nye situasjonen: «Folk strømmet til og ble tiltrukket av de hyggelige omgivelser og de underholdningspregede gudstjenester.» Man oppnådde den suksessen man hadde håpet på. Men vi kan i sannhet spørre:

Er dette bibelsk og fremmer dette Kristi sak på jorden?

Hvordan har denne metoden virket? En kjent tysk leder skrev etter å ha besøkt Willow Creek kirken: «Jeg reiste til Chicago med en skeptisk holdning, men i møtet med denne varme, vennlige atmosfære ble mitt hjerte vunnet.»

Slik har det uten tvil gått med mange. Men nettopp dette gjør oss mer betenkta. Det kan virke som at en *fremmed åndsmakt* tar bort alle hindringer og motforestillinger, slik at sjelfienden kan få fritt spillerom.

En kirkehistoriker uttaler: «Tendensen til å anlegge en pragmatisk holdning på det åndelige plan, har dype røtter i USA. Når man spør etter hva som gagner livet og hva som er nyttig, får man det svar man ønsker etter et pragmatisk prinsipp. Men andre ord *er* den pragmatiske livsinnstillingen som for en del er typisk USA, ikke i samsvar med Skriften. For i vår Bibel er det trukket opp *klare retningslinjer* for hva som er rett og galt!»

Det er uten tvil en tydelig tendens innen Willow Creek og dens forkynelse at en søker å imøtekommne menneskets behov og lykke og at dette får prioritert foran de bibelske sannheter. Og ut fra vår grunnholdning som evangelisk-lutherske kristne, er dette en skjebnesvanger holdning.

Budskapet «Kom til Jesus, og du skal bli lykkelig!», er et farlig avkortet

evangelium og langt borte fra Bibelens sannhet!

Det må sies klart fra at et menighetsliv i bibelsk forstand vil forkrøples om ikke den *bibelske* og *evangeliske* lære blir klart framhevet! Med andre ord: I en menighet og kirke bør det legges betydelig vekt på det rent *læremessige* – ut fra Bibelen – hvis menigheten skal styrkes i troen og rotfestes i Kristus. For det står skrevet: «De holdt urokkelig fast ved apostlenes lære og ved samfunnet, brødsbrytelsen og ved bønnene.» (Apg 2:42)

Er det forsvarlig å søke å dra mennesker ut av verden med verdslige midler? Hvorfor skal musikken være pop- og rockemusikk? Hvorfor skal det benyttes drama for å få folk til å lytte til en bibelsk preken? Bringer disse metoder evangeliet til verden? *Men ikke de snarere bringer verden inn i kirken og til menigheten?*

Det er på tide av vi besinner oss på det bibelske forbildet på menigheten som Guds hellige folk. (1Pet 2:9) For det er *ordet om korset* som setter skille mellom menigheten og verden.

Det er tydelig at Bill Hybels ser seg selv som en nøkkelperson i forsøket på å skape forsoning mellom de karismatiske og de ikke-karismatiske innen de evangeliske kirker.

For få år siden ble «Willow Creek Association» dannet med 2200 kirker og 70 forskjellige trosretninger. For å få dette til å fungere, må bekjennelses-

messige forskjeller skyves i bakgrunnen. Det eneste som forener dem er at de alle gjør bruk av Willow Creek-modellen for kirkevekst. En viktig sak innen Willow Creek er å arbeide for å fjerne all forskjell mellom kirkesamfunnene. Sannheten som våre åndelige fedre ofret alt for, skal utvannes i den «hellige» ekumeniske enhets navn.

Ytre sett er Willow Creek et imponerende fenomen. Men en nøyere undersøkelse avslører noe annet. Kjenntegnet på Willow Creek er åndelig *overfladiskhet*. Man går ikke i dybden! Det som Willow Creek står for er ikke noe annet enn en prangende fasade, som skjuler en dyp åndelig fattigdom.

Har forsvarerne av Willow Creek undersøkt kilden til Hybels arbeidsmetoder – i lys av Skriften? Vi kan spørre: Er Willow Creek bygget på klippegrunn eller sandgrunn? Det gjenstår å se!

Vår evighet blir bestemt etter vårt forhold til Jesus (Sønnen). «For så har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv.» (Joh 3:16)

Det synes å være noe typisk ved endetiden at det oppstår en rekke åndsbevegelser rundt i verden med et *lovisk* preg og der det *frigjørende* budskapet om Jesu seier på korset for våre synder er utelatt. Dette er tragisk og uhyggelig!

For vår seier ligger nemlig i *ordet om korset*: «For ordet om korset er vel en dårskap for dem som går fortapt, men for oss som blir frelst, er det en Guds kraft.» (1Kor 1:18)

For her er ikke mulig med noe kompromiss – noe midt imellom loven og evangeliet. Her er utgangen enten evig liv eller evig fortapelse. Det står om veldige realiteter! For den som *ikke* er frelst ved Jesu stedfortredende korsdød, vil gå fortap!

En viktig sak å merke seg ved Jesu korsdød for våre synder, er at denne sannheten *må elskes* om vi skal bli bevart i sannheten og nå målet i himmelen! For Bibelen taler i denne sammenheng om «*kjærlighet til sannheten.*» (2Tess 2:10) Dette er ikke bare en kunnskapssak, men hele vår personlighet må gå opp i dette å *elske* Jesus og hans frelsesverk for oss!

(Delvis bygget på en artikkel av Martin Erdmann i Evangelical Times, jan/febr 2001).

Fra boken «Jesus kommer» av Dag Risdal
Antikkforlaget 2002

Nyttårssamling

på Bibelskolen på Fossnes

29.12.03 - 01.01.04

Påmelding og
nærmere opplysninger til
Liv Jorunn & Martin Fjære
tlf. 33 36 17 76 el. 92 06 27 84

Alle velkomne!

Treldom

Av Søren Pederson (1852-1923)

Til frihet har Kristus frigjort oss. Stå derfor fast, og la dere ikke igjen legge under treldommens åk. Se, jeg, Paulus, sier dere: Hvis dere lar dere omskjære, så vil Kristus ikke være til noe gagn for dere. Igjen vitner jeg for hvert menneske som lar seg omskjære, at han skylder å holde hele loven. Dere er skilt fra Kristus, dere som vil bli rettferdiggjort ved loven, dere er falt ut av nåden.

Gal 5:1-4

Jeg har bestemt inntrykk av at vi som samles i de små forsamlinger «mener noe med det». Man kan falle inn gjennom dørene i en stor kirke blant de mange uten at det betyr noe. Men det er litt annerledes når man søker opp et møtested for få og kjente – å, hvor mye kamp og sorg hver enkelt der har med seg selv! Måtte derfor Guds Ånd få bruke hvert vitnesbyrd her til virkelig positiv hjelp...

Og nå er det alltid blant kristne en åndelig sykdom framfor andre å avhjelpe, det er trellesyken, ufriheten i vår ånd på grunn av vanstro.

Kan det være noe klarere ord mot den ting, dere alvorlige kristne, enn dette fjerde vers i Gal 5? – At det rent ut er å gi opp Kristus, hvis man ikke lever av bare nåde! – At lov og evangelium ikke kan blandes sammen uten sjeleforlis!

Så viktig er dette, – at det gjelder ikke hva vi er, men hva Kristus er blitt for oss! – hvor meget *hans* blod gjelder! –

hvor meget *han* elsker oss, – hvor meget *han* kan og vil være i oss, – om vi slipper nåden til!

Tenk om vi alle fryktet trellesyken som selve helvete, om vi helt fikk overgi oss i hans frihet! Må evangeliet bli oss åpenbart i dag!

Jeg vet ikke om du kjenner en mann ved navn Luther, en evangeliemann? Han sier at «loven den er hjemmevant hos meg, evangeliet er en sjeldent, rar gjest. For hver gang jeg ser på Kristus ser jeg ti ganger på meg selv.»

Er han alene om det?

Trellekunsten arter seg på to måter. Den ene er at man i hemmelighet er nokså tilfreds med seg selv, den annen er at man aldri blir riktig tilfreds – med Jesus.

1. De selvtifredse

Der er en stor, mektig organisasjon iblant oss, som jeg holder meget av. Jeg beundrer disse oppofrende, hellige mennesker, som gjør skam på andre. Ikke ville jeg ha deres iver mindre, heller større, og jeg tror der finnes mange sanne evangeliske folk blant dem.

Men som retning, som organisasjon, ja, det kan synes dristig, men der vil jeg oppriktig håpe at det som ikke meget nevnes som drivfjæren, likevel må være det.

Enda en gang leste jeg i går et utmerket flammende vitnesbyrd om seier og framgang. Men jeg kunne ikke finne

evangeliet deri.

Det var andres eksempel, som skulle oppflamme oss, – de som ikke har noe å tape fordi de har gitt Gud alt, ikke drages lenger med denne alminnelege «bagasje» av feighet, hensyn til seg selv, penger osv.

Det var så velment, så treffende og ydmykende, – men hvor var nåden, drivfjæren – «uten hvilken vi er skilt fra Kristus»? Ja, den hadde vel vært der som en «start» i begynnelsen?

Jeg måtte virkelig tenke: Om disse eksempler, som ble preket, var nådebarn i sin tid, da måtte de vel reise seg i protest mot en sådan tale. De måtte vel stå opp og si: «Nei, nei, stans nå med din lovpreken. Vet du ikke at vi var en flokk elendige, vi, som du roser, at det var Kristus, Kristus alene, hans nåde hvert øyeblikk som holdt oss oppe, – å, vi ville falt tusen ganger på en dag, om ikke han, *han* hadde båret oss! La nåden i Kristus skinne!»

Venner, der er jo hedninger som ofrer seg for andre, piner seg til døde, gir avkall på alle livets goder. Vet vi ikke om mange edle buddhister f.eks. som langt overgår oss alminnelige kristne i «hellighet»? Men derfor er de ikke kristne.

Kristendom er det frie evangelium om Kristus, om denne eneste, helligste, reneste Guds sønn, som elsket meg og gav seg selv for meg, som aldri blir trett av sitt arme får, som bærer meg hele vegen, dag for dag, hvis nåde i den grad er livsluft for meg, at jeg ikke kan leve, puste et minutt utenfor Ham, i Hans frihet fra synd og lov og dom og død. Blir jeg skilt fra Ham, selv om det er ved no-

en del av selve Guds ord, ved lovens «du bør, du må og du skal», da er jeg «falt ut av nåden».

Jeg hører ikke sjeldentale om «kjekke kristne». Kjekke stridsmenn, kjekke soldater. Og det er velment og skal vel gjøre inntrykk på ungdommen og vinne den. Men uttrykket er ikke bibelsk. Det appellerer til vår menneskelige side, til forfengeligheten, det smaker av lov.

Det deiligste navn Bibelen har på oss, det er barn, nådebarn. Det setter meg med en gang på den rette plass, men det roser meg ikke.

Kjære, la oss vokte oss for selvrettferdigheten, når en så «kjekk» mann som Paulus var så livende redd den. (Les v.12!)

«Ja, men der skal da være hellighetsfrukt av kristendom?» sier du, «du får ikke bare preke rettferdigjørelse, men også helligjørelse. Tenk på Jakobs brev. Og på det 13. vers i dette kapittel i Galaterne...»

Ja vel, kom med frukt. Men NB, som *nådens frukt*. Ellers er det bare innbining alt sammen.

Du ser i denne tid hvordan epler og plommer henger og skinner i solen. Er der en eneste liten pære, som hagens eier eller gartner har hatt sin finger med i? Går de og trekker plommer ut av grenene i din hage? Kan så men være at noen foretaksomme amerikanere snart kommer med en oppdagelse, et elektrisk apparat til iallfall å modne frukt. Men inntil i dag kjenner menneskene bare denne ene veg: La frukten bli i treet, la den bli i sin frihet, uten at du blander deg opp i!

La solen skinne på den. Så modnes den i sin tid!

Å sjel, bli i Kristus. Bli i nåden, i ordet om nåden. «Til frihet har Kristus frigjort oss. Stå derfor fast, og la dere ikke igjen legge under treldommens åk,» om enn i den beste mening. Kom ikke med noen lovens kunster og medvirkning. Bare kjenn din frelser! Lev Ham!

2. De fortvilede

Jeg har prøvd å tale litt til den ene side, de som synes at i grunnen går det nokså bra med veksten, de er noenlunde fornøyd med seg selv; bare litt mere fart, hvor den nå skal komme fra enten ved nåden eller ved loven!

Men så har vi også en annen slags folk. Og slett ikke av de mest overfladiske. Det er deg med den stadige anklage i sjelen og samvittigheten. Du er i grunnen så fortvilet. Du tør bare ikke si det til noen, for så fradømte de deg livet alle sammen. Så går du her og skal synge evangeliske sanger og se glad ut. Men sorgen vises nå likevel på ditt ansikt. Og når du er alene, har du ingen lovsang. Du er ufri, du er bunden.

Akk visste du bare råd, kunne det bare hjelpe, så skulle også du gå hen f.eks. og døpe deg om igjen slik som galaterne gikk hen og lot seg omskjære. Men du er litt for opplyst til å tro at det å «gjøre dette og dette» hjelper. For du har jo sett, at når man så hadde adlydt et lovens «du burde visst», så var der straks et annet. Du burde visst også holde sabbat i stedet for søndag f.eks. Og så kommer et tredje og et fjerde...

Har jeg ikke hørt om en mann, som

skilte seg fra Kristus og falt ut av nåden i den beste mening ved at han ikke turde spise seg mett. «For,» sa han, «det kan umulig være rett av meg å spise så godt når det er tusener omkring meg som sulter.»

Og så – ble han gal til slutt.

Venn, denne teksten i dag er til deg som fristes til lovtreldom fordi du er syk i sjelen, aldri blir kvitt synden, aldri blir en helt ny skapning, bestandig kommer til kort. Å Gud gi deg nå å lytte deg til frihet!

Hør! «Til frihet har Kristus frikjøpt oss.» Hvor meget skal vi regne hans blods verdi for? Hvor langt rekker nåden? Er der ikke en bestandig nåde for bestandig synd? Er jeg ikke frikjøpt, også da om det ennå henger synd ved meg? Er dette farlig lære?

Nå spisser den fortvilte lovtrell øre; turde han bare tro. Turde du bare kaste deg med all din elendighet like i Jesu armer!

Men er dette virkelig Åndens mening? Sier Sannhetens Ånd at jeg har lov?

Ja, sjel, – hvor skal du ellers gjøre av deg?

Nå taler jeg ikke til den falske nådesnakker, som ønsker nåde til å fortsette i noen synd, men til ærlige får som hører hyrdens røst og vil gjerne følge den.

Det er ingen annen råd på jorden for meg og deg enn bestandig å bli i Jesu Kristi umåtelige fortjeneste, i dette hav av nåde: Kristus har kjøpt også meg fri fra lovens forbannelse der Han ble en forbannelse på korset.

Du må gjøre alvor av først og sist å la nåden være fri nåde. Det er bra at du er redd for synd, men nå må du være aller mest redd for denne synd å blande lov opp i Guds evangelium, så du dermed skiller deg fra Kristus. Det er bra du er redd for å falle, men vær mest redd for å falle ut – av nåden!

Biskop Pondoppidan sier han har funnet åtte slags tro i Bibelen, men kun en saliggjørende.

Hvilken?

At et angrende hjerte flyr ene og alene til Kristi fortjeneste. «Bli blott i sårene, frelserens brud, så skal du havne der hjemme.» Bli i troen på en aldeles urimelig nåde som overgår all forstand!

Hvor jeg ønsker å kunne preke Kristus, Kristus alene, Kristi nåde for meg selv og for alle! Kanskje det er min eneste unnskyldning for ennå å holde på som predikant. For jeg ser at det ekte, guddommelige evangelium er sjeldent og mistrodd.

Og dog er det den eneste kraft til alt godt. Ikke bare til rettferdighet, men også til sann helliggjørelse og seier. Så man vil Gud, ikke synden; så man frigjort og frivillig begjærer å tjene Gud i liv og død for hans egen skyld.

Mer og mer sanner jeg Luthers ord om «det siste man kommer til». Vet du hva det er? Det er ikke å bli «sånn hellig og sånn», men hør nå: «Å være virkelig tilintetgjort, fattig, fortapt, så man virkelig har all sin trøst og rettferdighet, sitt liv i Kristus og hans forsoning alene, det er det siste man kommer til.»

Og vi som trodde det var bare det første! En «start»!

Jeg får lov å slutte med noen ord av samme Luther i hans preken om «den gode hyrde». Ganske visst er ikke alle kristne enig i det, men det får bli enhvers egen sak. Han sier:

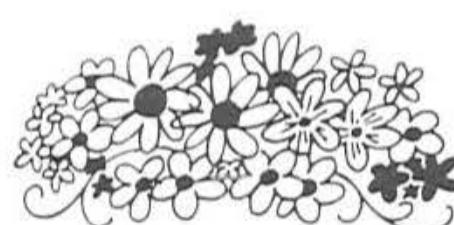
«Kjenn Kristus vel og forstå at i hans rike her på jorden er der kun syke og skrøpelige; det er intet annet enn et sykehus, som han pleier med evangeliet. Dette betenker kun ganske få også blant dem som har evangeliet og noe av Guds ånd. *For dette er den største kunnskap man kan komme til. (!)* De fleste skjønner ikke Kristi rikes herlighet under vår usselhet, Kristi hellighet under vår vanhellighet, Kristi kraft midt i vår svakhet. Den naturlige klokskap går ikke lenger enn til dette at Kristi rikes herlighet må sees utenpå oss; at i hans rike har man kun å gjøre med hellige, forstandige og fromme folk, ikke med svake dårer.»

Ja, nå vet jeg ikke hva du vil gjøre med dette. Men måtte en nedtrykt trell fange inn friheten i dag: «Så kan jo jeg også likevel være et Guds barn – å, hvor stort; jeg skulle ha lyst til å synge.»

Ja, syng du bare, å, kjære Gud, la noen stakkar gå hjem syngende i dag om den frihet hvormed *Kristus har frikjøpt oss*.

Amen. Halleluja.

Fra boken «Jesus alene» av Søren Pedersen, trykt i 1942. Talen er gitt en forsiktig språklig revisjon. JE

Omvend dere, hver fra sin onde vei!

Av Per Bergene Holm

Dette er det ord som kom til Jeremia fra Herren: Stå opp og gå ned til pottemakerens hus, der vil jeg la deg høre mine ord. Jeg gikk da ned til pottemakerens hus, og se, han gjorde sitt arbeid på dreieskiven. Og det karet som han gjorde av leire, ble mislykket i pottemakerens hånd. Da gjorde han det om igjen til et annet kar, slik han ville ha det. Og Herrens ord kom til meg, det lød så: Skulle ikke jeg kunne gjøre med dere, Israels hus, som denne pottemakeren? sier Herren. Se, som leiren er i pottemakerens hånd, slik er dere i min hånd, Israels hus! En gang taler jeg om et folk og et rike, og sier at jeg vil rykke opp og rive ned og ødelegge. Men dersom det folket som jeg har talt om, omvender seg fra sin ondskap, da angrer jeg det onde som jeg hadde tenkt å gjøre mot det. Og en annen gang taler jeg om et folk og et rike, at jeg vil bygge og plante. Men dersom de gjør det som er ondt i mine øyne, og ikke hører på min røst, da angrer jeg det gode som jeg hadde tenkt å gjøre. Så si nå til Judas menn og til Jerusalems innbyggere: Så sier Heren: Se, jeg emner på en ulykke for dere og utenker et ondt råd mot dere. Omvend dere, hver fra sin onde vei, og bedre deres veier og deres gjerninger! Men de sier: Du taler forgjves! Våre egne tanker vil vi følge, og enhver av oss vil følge sitt onde, hårde hjerte.

Jer 18:1-12

Jeremia var profet like før, under og etter at Juda gikk under. I lang tid hadde Gud kalt folket til omvendelse fra sitt fråfall gjennom profetene, men folket ville ikke høre. Vers 11 og 12 i vårt kapittel er

typisk for reaksjonen i folket.

En av årsakene til folkets sikkerhet og at de lite aktet på profetenes advarsler, var alle de løfter Gud hadde gitt sitt folk tidligere. Gud hadde jo først og fremst gitt dem landet og lovet å være deres Gud og sørge for dem. De var jo hans eget eindomsfolk, det folket han hadde valgt seg ut og frelst ut av Egypt og gjennom ørkenen. De var jo det folk han hadde til sagt Kana'ans land og han hadde jo selv tatt bolig midt i blant dem i tempelet.

Men profeten Jeremia har tidligere sagt til folket at det ikke hjelper dem noe at tempelet er midt i blant dem, så lenge de ikke vil omvende seg. (Jer 7:2-15)

Men profetens domsforkynnelse møter døve ører i folket. De trøster seg med alle Guds løfter og gode ord og de viser til hva Gud i tidligere tider har gjort for sitt folk når det var i nød. Og de er overbevist om at Gud vil gjøre det samme igjen. Derfor uroer de seg ikke, selv ikke når Gud åpenbarer tydelige tegn på sin forbannelse og vrede for dem. At Gud skulle slå handa av Juda og Jerusalem er nærmest utenkelig for folket. Hvordan kan han det, han som har utvalgt seg Juda og Jerusalem?

Det er som et svar på denne innvendingen mot Jeremias' forkynnelse at Gud gir Jeremia dette bildet og disse ordene vi leste i teksten.

Jeremia skal gå ned til en pottemaker og se på hans arbeid. Og der fikk Jeremia se at det ikke alltid lyktes pottemakeren å lage et kar slik han hadde tenkt. Underveis skjedde det noe, slik at han måtte bryte av det han hadde begynt på og ta fatt på nytt og lage av leiren et annet slags kar enn det

han hadde begynt på fra starten.

Dette er en lignelse, og vi må vokte oss for å forsøke å tolke hvert enkelt ledd i en lignelse. Da kommer vi galt av sted. Når Skriften bruker lignelser er det om å gjøre å finne sammenligningspunktet, – det i lignelsen som har sin likhet i Guds styre og den åndelige verden.

Her forklarer Herren selv hva som er sammenligningspunktet. Slik en pottemaker underveis må bryte av arbeidet med det karet han har begynt på, for så å lage et annet slags kar av det enn han hadde tatt sikte på fra begynnelsen, slik gjør også Gud med Israels hus.

Det er altså slik at selv om Gud fra først av utvalgte Abraham og dannet seg et folk, Israel, som han frlest ut av Egypt, velsignet og ga Kana'ans land til eiendom, så betyr ikke det at han for all framtid må fortsette å velsigne Israels hus. Dersom folket i hans hånd ikke lar seg forme etter Guds råd, så kan Gud bryte av det han har uttalt og forkjent i sitt råd – det vil si i sine løfter om velsignelse, og han kan i stedet danne Israel om til et forbannelsens kar, til undergang og dom.

Men selv om det er dette lignelsen tar sikte på, som et svar på folkets avvisning av profetenes domsforkynnelse, så er det likevel ikke dette Gud først sier til folket som forklaring til sin lignelse. For det er ikke slik at Gud først og fremst ønsker å forbanne og omdanne Israel til et forbannelsens kar. Gud vil først og fremst velsigne.

For nå er det nemlig slik at Gud har begynt å danne Israel til dom og undergang. Gud har nettopp gitt profeten Jeremia i oppdrag å rykke opp og rive ned og ødelegge. Men det må ikke gå slik som profeten sier. Gud kan endre sitt råd og sin plan med folket, hvis folket omvender seg fra sin ondskap. Vi har et veldig eksempel på

det ved Ninive i profeten Jonas bok. Da folket i Ninive hørte profetens ord om dommen som ville komme, så omvendte de seg og kledde seg i sekk og aske til tegn på sin anger og underkastelse under Gud. Da angret Herren det onde han hadde tenkt å gjøre mot Ninive og både byen og folket ble spart.

Slik, sier Gud, kan det også gå med dere i Juda og Jerusalem, dersom dere hører og omvender dere. Men dere kan ikke dekke dere bak alle de løftesord og ord om velsignelse som jeg har gitt tidligere. Selv om jeg fra begynnelsen av dannet dere til et velsignelsens kar, så har deres ondskap ført til at jeg har angret det gode jeg tenkte å gjøre, og derfor danner jeg dere nå om til forbannelse – så sant dere ikke omvender dere.

Så langt Jeremia og Israel, men har dette noe å si til oss i vår tid? Gjelder dette på noen måte oss?

Ja, Gud danner enhver kristen fra gjenføden av til likedannelse med seg. Ved dåpen og troen føder han oss på ny og gjør oss til Guds barn, gir oss del i guddommelig natur og begynner en dannelsesgjerning som ikke fullendes før i det fullkomne Guds rike. Da skal vi bli Jesus lik, for vi skal se ham som han er.

Ved dåpen og troen på Jesus har du og jeg allerede her og nå del med Jesus i hans fullkomne rettferdighet og hellighet. Vi er kledd ham og står for Gud i ham. Men samtidig har Gud fra gjenførelsens første øyeblikk begynt å la framstå, som et verk av hans hender i ett og alt, en ny hellig og rettferdig skapning som er likedannet med Jesus. Vi må skjelne mellom disse to former for rettferdighet og hellighet, den første som vi eier fullkommen i Jesus og som er grunnlaget for vårt barnekår, og den andre som mer og mer virkelig gjøres i

oss ved Guds ord og Guds Ånd fra gjenfødelsen av, og som er følgen av vårt barnekår.

Men selv om vi må skjelne mellom disse to formene for rettferdighet, så kan vi ikke skille dem fra hverandre. Det er og blir den som Gud har rettferdigjort ved troen på Jesus, som han helliggjør og danner ved sitt Ord og sin Ånd. Og en kristen kan ikke unndra seg denne dannelsesprosess uten å stenge Guds ords og Guds Ånds innflytelse ute fra sitt liv.

Det var nettopp det Israels folk gjorde. De trodde alt var i orden i og med Guds utvelgelse og frelse. De var jo frelst og Guds folk. Det var deres omkved til profetene: Vi er frelst! Vi er frelst! De hadde jo alle Guds løfter og gode ord. Og dem ville de gjerne høre. Men de ville ikke la seg danne av Guds ord og Guds Ånd, de ville ikke la seg forme i Mesterens hånd, for de ville gå på sine egne veier og gjøre det de selv hadde lyst til.

Vil du ikke bøye deg for Guds ord, for hans bud og hans formaninger og la deg forme og danne av ham, men vil du leve i synd og det som strider mot Guds vilje, så er du selv skyldig i at du kommer under Guds forbannelse. Da unndrar du deg Guds velsignelsesgjerning i livet ditt. For Guds nåde og velsignelse er ikke bare et tomt ord, men det er å få del i et nytt liv og bli satt inn i en ganske ny sammenheng, hvor det er en ny Herre som råder og en ny vilje og lov som gjelder. Vil jeg ikke gi meg inn under denne Herre, så vil han forkaste meg.

Da angrer Herren det gode han hadde tenkt, og så begynner han å danne meg som et kar til undergang og dom. Det er en veldig ting når Gud selv begynner å danne noen til undergang, når Gud selv sender villfarelse og overgir menneskene til et sinn som intet duger, overgir mennesker til å tro løgnen.

Men Gud overgir aldri et menneske umiddelbart til undergang. Gud gir det advarsler. Selv om han har begynt å danne det til undergang, selv om det står under hans forbannelse og dom, så vil han mer enn gjerne endre sitt råd og ta seg av det på nytt til velsignelse.

Hvor forvilt er det ikke da for Gud, når han gjennom profetene roper til det folket som går mot undergangen, som står under forbannelsen og vreden, og kaller det til omvendelse, fordi han så gjerne vil ta seg av det igjen – å oppleve at folket ikke vil høre ordet om omvendelse, at de mener seg å ha alt i orden og være frelst, og så vil fortsette på sin onde vei?

Kanskje du leser dette, du som lever i synd, som vandrer på en vei Gud ikke kjennes ved, som har et hjerte som stenger seg for Guds tukt og dannelses, fordi du vil gå dine egne veier og følge det ditt hjerte har sin lyst i. Du vil ikke ha Gud til Herre i ditt liv, men du vil råde over ditt liv selv og bruke din tid og dine penger som du selv lyster. Da er du som uregjerlig leire i pottemakerens hånd. Da hjelper det ikke hvor mye du forsvarer deg med alle gode ord du finner i din bibel, om Guds nåde, om syndenes forlatelse og rettferdighet i Jesus. Ditt hjerte er ikke rett for Gud. På tross av alle de gode ord Gud har talt til deg i sitt ord, så må han bryte av det råd han hadde med deg, og danne deg på nytt til undergang og dom. For du unndrar deg hans velsignelsesgjerning og frelse.

Men hør også: Det behøver ikke å være det siste Gud gjør. Gud kaller deg til omvendelse. Han vil igjen ta seg av deg. Han vil for Jesu skyld rense ut det som stenger, han vil ta det som du er bundet av og som drar deg bort i fra ham, og så vil han begynne på nytt i livet ditt. Han kan det, slik en pottemaker kan begynne på nytt. L&E

Den sataniske nåde ropar fred og ingen fare!

Av Gunnar Soppe land

Forvrengt nåde

Det er ingen større fare for mennesket enn Guds vrede. Gud er ein fortærande eld mot alt som reiser seg mot han. Det er forferdeleg å falle i den levande Guds hender.

Korleis skal du og eg finna ein nådig Gud? Svarer ein feil her, så vert alt feil. Diverre formidlar ikkje all trøystefull tale om Gud og hans nåde, sann nåde. Det finst ein forvrengt nåde som gjer at menneska kjem i eit forvrengt forhold til Gud, seg sjølv og til verda.

Den sataniske nåde ropar fred og ingen fare. Denne nåden dekkjer ikkje syndaren mot Guds vrede, men dekkjer over Guds vrede slik at syndaren ikkje ser at han er i fare.

Forvrengt nåde er ein nåde som menneske gjev seg sjølv, og som er tiljubla av mange. I staden for å forstyrre sjølvlivet og verda, forkynner han tilgjeving utan anger og bot, forsaking og tru. Den rettferdiggjer synda, verda og kjøtet.

Ein slik kristendom hindrar ikkje fråfall og avkristning, men tilpassar seg til dette. Resultatet er at me får ein kristendom utan etterfølging, forfølging, kors og ein levande Kristus. Den sanne nåde derimot fordømer synda og rettferdiggjer syndaren.

Fiende i saueham

Den levande trua har tronge kår i dag. Det vert ikkje ein kamp mot verda, men ein kamp mellom sann og falsk kristendom. Fienden er ulv i saueham. Han har namn av å leve, men spreier dødeleg pest.

Spenninga mellom levande kristendom og religiøsitet er tildekkja og held på å bli borte i dag. Alle må stå saman for å vinne verda, blir det sagt. Men når forkynninga vert tilspissa med fokus på synd/nåde og frelse/fortaping kjem motsetningane fram og forplantar seg i alt ein skal vere saman om. Difor er slik forkynning mange stader bannlyst.

Eit nådeliv

Men midt i dette skal vi ikkje misse motet. Paulus og Barnabas var gjevne over til Guds nåde for å gjere Guds gjerning. Dei fekk oppleve korleis Gud heile tida er i forkant av alt som skjer.

Opp gjennom historia har det vore bekjørkt mange gonger, og åndeleg sett ufruktbart som med Sara, Rut, Hanna, Elisabeth osv. Men då Gud greip inn, gjorde han det døde levande. Det kan han også gjere i dag!

*Utdrag frå talar av Gunnar Soppe land som var gjestetalar på Lekmannsmisjonen si årlege bibelhelg på Solgrø Ungdoms- og Misjonssenter i Sveio
3.-5. oktober 2003.
Ref.: Dag Rune Lid*

Ikke plaster, men operasjon

Fredrik Wisløff (1904-1986)

«Menneskene har fått nok av plaster og medisin. Det som det nå trengs til, er operasjon.»

Slik er der blitt sagt.

Guds nåde kan mottas forgjeves, sier skriften (Kor 6:1). Og livet sier oss det samme.

Guds nåde kan bli en kappe, hvorunder man stadig skjuler uoppkjort synd.

Hver gang Sannhetens Ånd vil vise mennesket dets fusk og vil trekke synden frem i lyset, bedører man seg i nåden som i en slags narkose og døser dermed bort fra sannheten om den virkelige sjelstilstand.

Den onde samvittighet virker som en byll som ikke er skåret; men i stedet for å skjære byllen og få materien ut, tar man bare et nytt nådens plaster på såret.

Men her var det ikke plaster det trengtes til, men operasjon.

«*For trang er den port, og smal er den vei som fører til livet,*» sier Jesus (Matt 7:14).

Den synd som skal renses i Jesu blod, må frem i lyset.

«Dersom vi sier at vi har samfunn med ham, men vandrer i mørket, da lever vi og gjør ikke sannheten.» (1Joh 1:6).

Jesus krever et brudd med det gamle liv. Den som ville følge etter ham måtte forlate *alt*. (Mark 10:21) Han stilte menneskene overfor et absolutt valg. For enhver Jesu etterfølger gjaldt et enten eller. (Mat 6:24) Den som ville eie den kostelige perle, måtte selge alt. (Matt 13:46)

Derfor stilte Jesus det absolute krav om *omvendelse*. «Uten at dere omvender dere, kommer dere ikke inn i himlenes rike.» (Matt 18:3)

Å omvende seg vil si det samme som å vende seg om. Det man før hadde ansiktet imot, vender man ved omvendelsen ryggen til, – og vender sine øyne mot Jesus Kristus og hans rike.

Omvendelsen er ikke bare et pluss, det er også et minus. Det gamle liv med dets syndige eller verdslige interesser er forbi. Hele mitt liv får en ny front, en ny innstilling.

Men er dette nåde da?

Ja, dette er nåde.

Det er nåden som gjør den port, som fører til livet, trang. For den som skal motta nåde må gjøre seg liten og bøye sin stolte nakke. Den som ikke er ydmyget og nådehungrig kommer ikke inn gjennom den trange port. «For mange, sier jeg dere, skal søker å komme inn og ikke være i stand til det.» (Luk 13:24)

Men det er også en nåde, at porten er trang. Det som en synder ikke får med seg inn gjennom porten, er det en nåde å bli fri for. Nettopp fordi porten er trang, opplever den som går igjennom den at hans sjel frigjøres.

Nåden er ikke plaster, men operasjon. Vel volder en operasjon smerte, undertiden stor smerte; men ved en operasjon skjæres det syke og dårlige bort, og sjelen blir leget.

Returadresse:
Lov og Evangelium
Bakkevegen 2
4352 Klepp
Kydlandsvegen
4360 Varhaug

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

Et plaster på en verkende byll bringer ingen legedom, og den smerte byllen volder kan bli langvarig og hard.

Hvis en liten gutt har fått en flis i fingeren, lar ikke mor ham gå med flisen selv om det gjør vondt å ta den ut og gutten ber om å få slippe det. Blir flisen sittende i fingeren vil smerten bli mye verre, og gutten kan ta skade. Det er mors kjærlighet som gjør at flisen tas ut, selv om det gjør ondt.

Det er Guds kjærlighet til en synder, som gjør at han kaller synderen frem i lyset og viser ham det onde. Gud kaller til oppgjør. Men ved dette oppgjør skjenker Gud synderen full tilgivelse og meddeler ham kraft til seier.

«Kom og la oss gå i rette med hverandre; ... om dine synder er som purpur, skal de bli hvite som snø.» (Jes 1:18)

Det ligger i nådens art og vesen, at den kaller synderen frem i lyset. Nåden er Guds kjærlighet i praksis. Kjærligheten ønsker åpenhet; når synderen skal åpne seg for sin frelser, må han tale ut, også om sin synd.

Også sett fra denne side, viser det seg hvor nødvendig det er, at et menneske erkjenner sin synd. Der hvor synderkjennelsen er sann og følt, vil også et

ærlig syndeoppgjør finne sted. Og ved et slikt oppgjør blir det ikke levnet plass for svik og skjult synd. Når alt er ført frem i lyset, kommer også alt inn under blodet.

«Dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han forlatter oss syndene og renser oss fra all urettferdighet.» (Joh 1:9)

*Fra boken «Uforskyldt» av Fredrik Wisloff.
Trykt i København 1940. Fra dansk ved TÅ.*

Guds rike ord

Mel.: Her kjem me dine arme, små

Takk Jesus for ditt rike ord,
Du sende til oss her i nord.
Lat nåden din få koma inn
Og fylla hjarta, sjel og sinn.

Å, Jesus, takk for all din fred
Som du no sender til oss ned.
Lat den i hjarto koma inn,
So me kan fylla andre sinn.

So vil med takka deg, o Gud,
For at du sende dine bud
Og opna veg for frelsen din,
So freden rein og god kjem inn.

Innsendt av Kjell Farnes